

PROLOOG

Täpselt nädala pärast puuakse mind üles.

Ma lähen võlla sõprade, perekonna, aga eelkõige armastuse nimel. See mõte pakub ootamatult nappi lohutust, kui ma kujutlen, kuidas silmus kaela ümber koomale tõmbub, kuidas jalad kindlat pinda otsides tõmblevad ... Nagu tantsiksin õhus.

Täna hommikul ei teadnud ma veel midagi. Täna hommikul olin Comic-Conil, tõmbasin kopsud *hot dog*'ide, higi ja lõhnaõli hõngu täis, nautisin kirevaid kostüüme, kaamerate sähvimist, basstrumme ja viiuleid. Ja alles eelmisel päeval olin koolis, muretsesin mingi tobeda inglise keele esitluse pärast ja soovisin, et elaksin hoopis teises maailmas.

Soovidega tuleb ettevaatlik olla, sest vahel osutub reaalsus tõeliselt nõmedaks.

1. PEATÜKK

Püsti tõustes avastan, et pikk kleit on reite ümber mähkunud ja kisun riide vargsi vabaks.

„Lase käia,” sosistab Katie.

Ma ei vasta talle. Miks ma selle lollaka esitluse vabatahtlikult enda peale võtsin? Avalik esinemine pole mu tugevaim külg. Olgem ausad, see käib *kõige* avaliku kohta.

„Me ootame, Violet,” lausub preili Thompson.

Sikutan kleiti veel viimast korda ja sammun klassi ette. Tunnen end korraga väga väikesena, nagu oleks mu klassikaaslaste pilkudel kahandav vägi. Kahanev Violet. See ajab naerma – nüüd jätan lisaks närvilisusele ka hullumeelse mulje.

Preili Thompson naeratab mulle oma logiseva laua tagant. „Nii, Violet, räägi meile oma lemmikromaanist. Selleks on ...?”

„Sally Kingi „Võllatants,” vastan mina.

Tagumiste ridade poiste seast kostab kollektiivne oie. Aga nad ainult teesklevad pettumust. Nägin neid vähem kui aasta eest kinos, kui film välja tuli ja mäletan, et nad kõik lahkusid kahtlaselt punaste silmadega.

Tõmban sügavalt hinge ja valmistun rääkima.

„Elas kord rass nimega inimesed.

Inimesed olid targad ja ambitsioonikad, aga samuti ahned.

Nende ahnus väljendus ka aina kasvavas kiindumuses täiusesse – täiuslikku kehasse, vaimu ja ellu. Kahekümne teise sajandi alguses viis nende kinnisidee esimese geneetiliselt muudetud inimeste põlvkonnani.”

Teen dramaatilise pausi ja vaatan klassis ringi. Lootsin, et mu publik jälgib põnevusega, silmad pärani, aga tundub, et nad suiguvad poolunes.

„Särad. Supergeenidega Äramuudetud Rahvas. Pikad, tugevad, kaunid, IQ üle 130. Üsna pea asusid särad elama kaunitesse maakohdadesse, mida kutsuti Niitudeks, kaugelte haigustest ja kuritegevusest.”

Tammun jalalt jalale, lükkan tuka silmilt ja tõrjun mõistuse tumedasse tagasoppi hääle, mis visalt kinnitab, et teen ennast täiesti lolliks.

„Aga mis sai geneetiliselt muutmata inimestest? Tavalistest meestest ja naistest, nagu meie? Neid hakati kutsuma ebatäiuslikeks. Ebadeks. Nad suleti vanadesse linnadesse – Londonisse, Manchesteri, Pariisi ja Moskvasse –, mis kubisesid haigustest ja kuritegevusest. Nad vangistati kilomeetrite kaupa looklevate linnamüüride taga ja sunniti pommitamisega alistuma. Ainult kõige tugevamad ja võimekamad ebad lubati Niitudele, et seal särasid orjadena teenida. Sõna „inimene” enam ei kasutatud ... See oli keelatud. Jäid vaid särad ja ebad ...”

„Nii et ma olen eba,” sekkub Ryan Bell tagapingist. „Seda tahadki öelda?”

Tore küll. See veel puudus – tüütu küsija. Soovin, et julgeksin talle nähvata, kuidas ta peaks seda juba teadma, sest istus kaks tundi kinos taskurätiga nina nuusates.

„Pea suu, tropp,” ütleb Katie. Ta punased juuksed lehvivad täiuslikus kaares, kui ta poisi poole pöördub. Ma ei näe tema nägu, aga tean, et ta kingib Ryanile *selle* ilme. Vidutab helehelist silmi ja surub huuled kriipsuks.

„Minu juures pole midagi ebatäiuslikku,” väidab Ryan.

Katie toob kuuldavale veidra häämitsuse, midagi naeru ja kõhatuse vahepealset.

Preili Thompson kortsutab kulmu. „Violet tahab öelda, et me kõik oleme ebad, Ryan. Kui sa pole just üliinimene tulevikust, ja ma kahtlen selles väga.”

Tõmba hinge. Unusta oma kuivad huuled.

„Et ebade orjapõlve kindlustada, kogunesid särad igal nädalal suurtesse Kolosseumidesse ebade poomist vaatama. Neid sündmusi kutsuti Völlatantsudeks. Mõned ebad aga ei leppinud oma saatusega ja moodustasid mässuliste rühmituse, et võidelda ebade põhiõiguste taastamise eest. Mässuliste juhiks oli Thorn.”

Ma kohmitsen paberitega ja leian tema pildi. Välja trükitud filmikaadri. Preili Thompson napsab selle mu higiste näppude vahelt ja kinnitab seinale. Foto ei anna tema väge ja sihikindlust üldse edasi. Nii väikesel pildil näib ta lihtsalt *bondage*-piraadist märulikangelasena, pealaest jalatallani mustas nahas, silma-klapp risti üle nurgelise näo.

„Thorn mõtles särade valitsuse saladuste paljastamiseks välja keerulise plaani ja palus kahal kõige ustavamal mässulisel värvata noore naissoost eba.

Nad valisid Rose'i.”

Rose. Loo kangelanna. Kirglik, impulsiivne, vapper. Soovin iga päev, et oleksin tema. Siiani on seis järgmine:

Kirglik: Minu hüüdnimi on Süütu Violet.

Impulsiivne: Valmistusin selleks esitluseks kaks päeva.

Vapper: Mu näol voolab higi.

Meie ainsad sarnasused on kahvatu jume ja meestemaitse.

Noogutan preili Thompsonile, kes saab vihjest aru ja astub interaktiivse tahvli juurde. Sellel hakkab mängima YouTube'i klipp filmi avastseenist. Kaamera näitab suurelt Rose'i, kes ronib mööda Kolosseumi kiviseina üles. Ta näeb vaimustav välja, pikad tumedad juuksed voogamas. Võimsate viiulihelide saatel jõuab ta müüriharjale.

Kaamera näitab nüüd pealtvaatajaid Kolosseumi sisemuses. Terve hulk särasid, kelle kaunitelt nägudelt paistab janu ebade vere järele. Üheksa surmamõistetud ebat talutatakse puust lavale ja silmused seatakse neile kaela ümber. Tean, et juba mõne hetke pärast nad vabastatakse, aga tunnen ikkagi kõhus ärevusekrampi. Piilun korraks klassikaaslaste poole. Neil on murelikud ja süvenenud näod. Mu suu kisub naerule.

Lava taha suurele ekraanile ilmub särade president, kes tutvustab süüdimõistetud ebade kuritegusid: vargust, vägistamist ja mõrvu. Kaamera näitab jälle Rose'i, kelle tumedad juuksed lehvivad silme ees. Ta teab, et ebad on süüdi ainult vaesuses ja näljas. Ta võtab võõlt granaadi, puudutab seda huultega ja heidab üle all ootava rahvahulga.

Klipp lõpeb hetk enne plahvatust.

Teiste äkilisest huvist julgust kogununa pöördun uuesti klassi poole.

„Kuni särad pommiga tegelesid, korraldasid mässulised päästemissiooni ja vabastasid süüdimõistetud ebad võllast. Rose ronis märkamatult mööda seina alla ja tõestas oma väärtust vastupanuliikumisele.

Thorn saatis Rose'i seni kõige ohtlikumale ülesandele, Harperi missioonile. Rose tungis Harperi mõisa Nüütude südames, teeseldes majaisanda Jeremy Harperi, särade tähtsa ametniku orja. Rose sõbrunes peagi Jeremy pojaga ja sai kätte särade salastatud informatsiooni.

Jeremy poeg oli sära nimega Willow.”

Willow. Peamine põhjus, miks ma tahaksin Rose olla. Kuigi mu käed värisevad veel adrenaliini jäänustest, hoian ta pilti kindlalt ja näitan seda kogu klassile. Ma ei taha mõeldagi, kuidas nõõpnõel ta täiuslikku näkku augu teeb. Olen seda plakatit tunde silmitsenud ja talletanud mällu näojoonte iga viimase kui detaili, kogu selle tõmmu naha ja põsesarnad. Kuulen tüdrukute ohkeid ja paari ahhetust, mida saadab itsitamine. Pistan Willow' pildi tagasi oma märkmete vahele, sest mind närib kiiwas omanditunne.

„Luuramise ja säraga subtlamise eest ootas surmanubtlus iga õnnetut ebat, kes sellega vahele jäi. Aga Willow oli lahke ja ilus ning Rose mõistis peagi, et suurimaks ohuks olid hoopis tema tugevad tunded poisi vastu. Rose ei suutnud teda reeta, vaid põgenes mõisast, varjates oma tõelist palet. Ta pöördus tagasi ebade linna ja teatas Thornile, et Harperi missioon ebaõnnestus ...”

„Igav,” teatab Ryan.

„Tõsiselt, Ryan,” nähvab preili Thompson. „Ära sega vahele, sa oled juba abiturient ja ma ootan sinust midagi enamat.” Ta pöördub minu poole ja naeratab. „Ma usun, et oleme jõudnud kulminatsioonini, pöördepunktini. Kas pole, Violet?”

Ma noogutan. „Rose põgenes mõisast Willow’ kaitsmiseks, ta pidas poissi mässulistest tähtsamaks. Ta valis armastuse.”

„Jah. Hea näide sellest, et ka tänapäeva populaarsed romaanid järgivad traditsioonilist ülesehitust ... Jätka.”

„Willow maskeeris end ebaks ja jälitas Rose’i läbi linna, põledes soovist teda tagasi võita. Aga mässulised võtsid ta kinni ja lõpuks sai ta teada Rose’i algsest plaanist teda reeta. Ta süda oli murtud, ta oli vangistuses. Näis, et viimnegi lootus on kadunud.

Aga Rose ütles talle, et armastab teda päriselt ja nad põgenesid mässuliste käest, otsustades koos uut elu alustada.

Aga mõnikord ei ületa armastus kõiki takistusi.

Särade võimud leidsid nad üles ja Rose viidi Võllatantsule. Teda süüdistati süütu särapoisi võrgutamises.”

Veel üks YouTube’i video. Rose Võllatantsul, aga seekord seisab ta puidust laval Kolosseumi ees, silmus kaela ümber ja särade hulgad tema verd nõudmas.

„Jätke!” Willow hüppab lavale. „Minu nimi on Willow Harper. Sellel ebal, keda te tahate puua, on samuti nimi. Rose. Ma ei tea kedagi nii vaprat ja lahket. Olgu ta eba või sära, ta on inimene. Ta pole võrugtaja ega kurjategija. Ta on mu parim sõber. Ja ma armastan teda kogu südamest.”

Willow põrnitseb neiu sibikindlat nägu. „Ma armastan sind, Rose.”

„Ma armastan sind ka,” hüüab Rose vastu.

Ma tean, mis edasi saab, muidugi tean, aga ikkagi tunnen laugudel pisarate raskust ja mind haarab vastupandamatu kihk käsi kaadrisse sirutada ja köis läbi lõigata.

Rose'i jalgade all avaneb luuk. Tema keha langeb alla, jalad tõmblevad ja siplevad viimases tantsus.

Video lõpeb. Keegi ei lausu sõnagi.

Lõpuks katkestab preili Thompson vaikuse. „Autor on loonud vaimustavalt sünge hetke. Aga kindlasti on sel lool mingisugune lõplahendus?”

Ma noogutan ja leian oma kortsus märkmete viimase lehekülje.

„Willow haaras Rose'i elutu keha sülle ja mööda ta nägu voolasid pisarad. Ta heitis säradele ette, et nad valitsuse heakskiidetud mõrvadel toimuda lasid ja anus, et nad temaga liituksid. Särad olid traagilisest stseenist nii liigutatud, et kiskusid võllapuu maha.

Lõpuks ometi Võllatants keelustati.

Rose'i surm algatas revolutsiooni.

Ebad ja särad hakkasid end taas inimesteks kutsuma.”

Klassiseinad näivad mu viimased sõnad alla neelavat ja mul õnnestub kuidagi neelatada, ehkki tundus, et suu on täiesti kuiv. Jälle vaikus. Soovin, et Alice oleks siin – tema plaksutaks, juubeldaks ja karjuks „korrata”... Ja kõik teised liituksid temaga.

Taban hetkeks Katie pilgu. Ta pilgutab silma. Mitte just päris selline ülevoolav toetusavaldus, mida olin lootnud, aga tuju läheb ikkagi pisut paremaks.

„Aitäh, Violet.” Preili Thompson piidleb mind üle oma prillide. „Milline imetore esitus.”

„Aitäh, ma tahtsin raamatule au teha.”

Preili Thompson naeratab. „Seda ma näen, kirjeldasid väga värvikalt. Sinust võib veel kirjanik saada.”

Ma punastan rõõmust. Kirjutamine on alati olnud Alice'i teema, mina pole söandanud proovigi teha – kuni praeguseni. „Aitäh, preili Thompson.”

Pugeja. Õpetaja lemmik. Klassi tagaosas sisiseb.

Ma libisen tagasi toolile. Katie toksab mind ja sosistab: „See läks väga hästi.” Aga ma kuulen ikka veel Ryani ja tema kaasosaliste häguseks pominaks segunevaid vaikseid sõnu. Mu palged tõmbuvad jälle kuumaks ja hakkavad sügelema ja need neetud märkmed muudkui kleepuvad peopesade külge. Rose poleks niimoodi pead kaotanud. Lasen juustel tumeda lainelise kilbina näo ette langeda.

„Niisiis,” lausub preili Thompson. „Me kuulasime kolme väga erineva romaani sündmustikku ja nägime, et neil kõigil on umbes sama ülesehitus.”

Kellahelinat saadab raamatute, pliiatsite ja seljakottide kahin.

Katie aitab paberit mu higiste sõrmede küljest lahti kiskuda. „Issand, sa tõesti armastad seda neetud raamatut.”

„Jah.”

„Oleksid pidanud oma nägu nägema, kui sa Willow'ni jõuadsid.”

„See on mu tavaline nägu.”

Ta väristab ripsmeid. „Aga Willow oli lahke ja ilus ning Violet – vabandust, Rose – mõistis peagi, et suurimaks ohuks

olid tema möllavad hormoonid.” Ta ajab huuled torru, nii et tედretähnid ninajuurel välja venivad.

„Aura ära.” Ma naeran. Katie ajab mind alati naerma. Pinge laseb minust lahti ja ma suudan viimaks oma laiali pudenevad märkmed kotti toppida. Katie kolis Liverpoolist Londonisse alles möödunud suvel, nii et ma pole teda kuigi kaua tundnud, aga meie vahel tekkis kohe side. Tal on kuiv huumorisoon, ta kasutab jube naljakaid vandesõnu, nagu „tilapea” ja „riistaratsanik” ning räägib kerge Liverpooli aktsendiga, mis jätab temast alati mõistliku mulje – mu isa kutsus teda kord „maa soolaks”. Aga välimuse poolest oleks ta nagu Jane Austeni romaanist välja astunud, nukuliku näo ja helepunaste juustega ... Ta mängib isegi tšellot. Mina mängin ainult X-Boxiga.

„Ära Tropi pärast muretse, sa lihtsalt meeldid talle,” lausub Katie.

„Jah, muidugi. Tal on häbi, sest mina ja Alice nägime teda eelmisel aastal kinos tšonnimas.”

Katie nihutab oma tooli tagasi. „Ole nüüd, sa ju tead, et oled kuum.”

Ma naeran. „Jah, pärast seda katastroofi higistan nagu põrsas.”

„Sa pole lihtsalt 180 sentimeetrit ja blond nagu *mõned*.”

Ta mõtleb Alice’it. Ma ei vasta. Elu on raske, kui su parim sõber näeb välja nagu Suurbritannia järgmine supermodell. Mu rinnus tärkab tilluke kadeduseseme ja ma vihkan end sellepärast. Me liitume koridoris tungleva koju kiirustavate õpilaste vooga.

Vahetan teemat. „Uskumatu, et sa pole ikka veel „Võllatantsu” lugenud, see on elumuutev kogemus.”

„No nüüd pole vajagi lugeda. Oleksid pidanud hoiatama, et räägid kogu loo ära.”

„Sa pole isegi filmi näinud.”

„Veel kord. Räägid kõik välja.”

Trügime läbi kümnenda klassi tüdrukute salga, kes pole nähtavasti kuulnud kirjutamata seadusest, et abiturientidele tuleb teed anda.

Trambin kogemata meelega ühe blondi tüdruku varvastel. „Jah, aga Russell on tõsine kompu.” Ma räägin Russell Jonesist, näitlejast, kes filmis Willow'd mängib.

„Tõesti? Sa pole seda kunagi maininud. Seal tuleb Alice.” Katie naeratus jääb näole, aga kaob tema silmist. Nagu mina, on temagi õppinud teiste käitumise järgi Alice'i lähenemist märkama. Kõik poisid kiikavad üle õla ja tüdrukud jäävad vait, kulmud süngelt kortsus.

Ja ennäe, rahvasumm läheb kahte lehte nagu Punane meri, aga sellel Moosesel on pikad päikesepruunid sääred, mis lausa neelavad plaatpõrandat, kui ta meie poole sammub. Naeratus paneb ta täiusliku ovaalse näo särama. Ta on alati nii naeratanud, sellest peale, kui teda meie esimesel koolipäeval kohtasin. Selline naeratus sunnib talle tema imelise ilu andeks andma.

Ta peatub äkki keset koridori, veendunud, et keegi teda ei müksa. „Kuidas siis läks?”

„Täielik saast,” vastan.

Katie patsutab mind seljale. „Ei olnud, see oli suurepärane.”

„Jah, suurepäraselt haisev saast,” kordan mina.

Alice viskab heledad juuksed üle õla. „Ära muretse, Vi, ilmselgelt ei mõista nad „Võllatantsu” ilu. Matsid.” Ta heidab Katiele tähendusrikka pilgu.

„See pole kellegi Shakespeare,” pomiseb Katie.

Alice ohkab. „Ma tahaksin ka vana Thompsoni klas-sis olla, teile antakse palju paremaid ülesandeid. Narratiivses struktuuris oleksin saanud kaasa rääkida.” Talle meeldib meile meenutada, et ta on fännikirjanduse tõusev täht. Ta kirjutab „Võllatantsu” põhjal uut materjali, muudab sündmustikku ja

allutab tegelased oma tahtele. Kui irooniline, et ta tunneb selleks vajadust, kuigi oskab ka päris elus nii hästi oma tahtmist saada. Võib-olla lihvib ta oma kunsti kirjutades. Neelan jälle oma kadeduseraasu alla.

„Preili Thompson ütles, et Violetist võiks saada kirjanik, eks, Vi?” lausub Katie.

Alice vaatab mulle otsa ja pilgutab oma tindisinist silma. „Jama. Sul pole piisavalt kujutlusvõimet, sa kirjutaksid lihtsalt uue „Võllatantsu”. Ta libistab oma käe mu õlgade ümber ja surub neid õrnalt. „Ja see on muidugi hea.” Mu sõrmeisse tungib ta juuste lõhn – kirsioied ja sidrunhein. Tunnen end äkki väga erilisena – Alice kallistab mind kõigi nähes.

Katie vaatab kella. „Kuulge, ma pean lippama, mul algab viie minuti pärast tšellotund. Aga homme näeme, eks?”

„Comic-Con,” ütleme me Alice’iga korraga. Vahetame pilke ja naeratame. Oleme seda mitu kuud oodanud. Seal saame Russelliga kohtuda. *Willow’ga*. Mu suu tõmbub jälle kuivaks ja sisimast käib läbi ärevusevärin, nagu mu nahka oleks rätikuga hõõrutud.

„Me läheme „Võllatantsu” tegelastena, nõus?” pärib Alice.

„Jah, Nate mõtleb juba mitu päeva oma kostüümile,” vastan ma. Nate on mu väikevend ja ta armastab „Võllatantsu”, isegi rohkem kui mina, kui selline asi võimalik on. Ema nõudis, et ta kaasa võtaksime. Aitäh, ema.

Katie asub minekule. „Homme näeme, fännid,” hõikab ta üle öla.

2. PEATÜKK

Kui ma hommikul kostüümi selga panin, taipasin äkki, kuidas suudab Clark Kent lennata ja Peter Parker kleepuvate kätega mööda seinu ronida. Kostüüm tekitab tunde, et võid olla kes iganes ... Ja teha mida tahes. Kujutlesin, et pelgalt Rose'i riiete kandmine aitab üle võtta tema jõu ja ilu, et kotiriie põimub mu nahka ja saab minu osaks.

Sel aastal polnud ma end kostüümiga tagasi hoidnud. Mul olid pruun tuunika, rohelised säärised ja sõjaväesaapad ning ma päästsin oma tumedad lokid valla. Ma isegi määrisin põski oliivirohelise lauvärviga, üritades lahinguvalmis välja näha. Ainsa järeleandmisena edevusele sidusin vöö ümber punase särbi, mis rõhutas mu peent pihta. Ma lausa *tundsin* end lahinguvalmina, valmis Comic-Coniks, valmis särade kukutamiseks.

Aga nüüd, metroo rütmis kõikudes tunnen end lihtsalt idioodina.

Tunneli raudseinad lähevad üle tellisteks, kui me Kensingtoni-Olympia jaama poole kihutame. Tunnen oma seljal kuutkümmet silmapaari ja pigistan jahedat käsipuud pisut kõvemini. Aga kui ma viimaks määrdunud vagunipõrandalt pilgu tõstan, märkan, et enamik reisijaid jöllitavad hoopis Katiet – kes näeb välja veel tobedam kui mina – või Alice'it.

Olgu, Alice'it jõllitatakse alati, aga täna, kui ta oma elektrisinises minikleidis kollasele tugipostile nõjatub, nagu alustaks kohe tantsunumbrit, tõmbab ta tavalisest veel rohkem tähelepanu. Ta juuksed langevad seljale. Märkan uhkusesööstuga, et ta kannab oma pooliku südamega keed. Sõrmitsen ehte teist poolt ja kompan selle sakilist serva. Alice silmitseb oma kummituslikku peegeldust aknas ja hammustab värvitud huult, nagu jätaks miski soovida. See on kaunite inimeste koorem: neil on alati midagi kaotada.

Ma puudutan ta kätt – see komme on pärit meie lapsepõlvest. „Sa näed imeline välja.”

„Sina samuti.” Tema täiuslik naeratus välgatab.

„Mina olen nagu tänavalaps.”

„Ma mõtlesin, et nii peabki. Rose *ongi* tänavalaps, kõik ebad on.”

Katie silmitseb oma poisilikku siluetti ja oigab. Ta kannab musta liibuvat kombinesooni, mille peal jooksevad diagonaalselt üle keha erivärvilised sukad nagu veidrad väädid ümber puutüve. „Vähemalt sinul ei vaju sukad alla.” Ta kohendab üht neonkollast sukka kaenla all ja üritab seda nõõpnõelaga kinnitada.

Nate heidab talle kõõrdpilgu. „Kas sa ikka tead, milline DNA-heeliks välja näeb, Katie? Sa oled lihtsalt nagu mingi veidrik.” Nate on neljateistaastane, aga paistab kaheteistkümnene ja räägib mõnikord nagu Sheldon Cooper „Suure paugu teooriast”. Ta on oma kangelase Thornina lausa naeruväärne. Tema silmaklapp matab enda alla poole nurgelisest näost ja nahkmantel tundub ta kõhetu keha jaoks liiga suur. Ta näib liiga noor isegi pitsa kohaletoiemtamiseks, ebade vabastamisest rääkimata.

Katie põrnitseb Nate'i mantlit. Ta pigistab solvangut tagasi hoides suu kinni ja pomiseb selle asemel: „Ma tean, ma tean.”

Rong jõnksatab ja ta torkab nõõpnõelaga mööda. Küllap suskab sõrme, sest ta pomiseb „neetud” ja imeb sõrmeotsast verd, enne kui jälle Nate’i poole pöördub. „Aga ma ei tahtnud ebaks riietuda. Kõik tulevad ebana ...” Ta piilub minu poole, nukulikul näol süütunde vari. „Vabandust, Vi. Ja ma ei saanud ju sära mängida, ma pole nagu Amatsoon Alice ... Olen ainult sada viiskümmend seitse sentimeetrit pikk.”

Alice silub oma juukseid, nagu kammiks peast ideid välja. „Ilusaid pisikesi naisi on täiega palju ... Tinker Bell. Smurfina.”

„Kellele meeldiks smurf?” pomiseb Katie.

„Teisele smurfile,” pakun mina.

Rong sõidab natuke aega sujuvamalt ja Katie saab lõpuks oma suka kinni. „Aga mina pole mingi neetud smurf, eks? Olen heeliks ja selle üle uhke.”

„Peaksid seda komplimendina võtma,” lausub Nate. „Kes tahaks välja näha nagu see inim-Barbie?” Ta viipab Alice’i poole.

„Oi, aitäh, Nate,” sõnab Alice punastades.

Nate lükkab silmaklapi üles ja saadab Alice’ile pika karmi pilgu. „See polnud kompliment, sa räpane Frankensteini sära.”

„Geniaalne ... Räpane Frankensteini sära ... See pole isegi originaalist ... Pole kaanon?” Ta kutsub „Võllatantsu” alati *kaanoniks*, meenutades sellega pidevalt oma fännijuttude autori staatust. Ta isegi hakkas oma kirjutisi *nüüdiseks* kutsuma, nagu oleks romaan selle kõrval täiesti vanamoodne. Tal endal pole aimugi, kui üleolevalt see kõlab. Ta haarab oma Michael Korsi kotist iPhone’i ja hakkab taevasiniste küünte klõbinal solvan gut sisse trükkima. „Räpane Frankensteini sära ... Ma kasutan seda oma järgmises loos.”

Nate pahistab ninaga. „Kirjuta oma materjali.”

Rong aeglustub ja metalluksed avanevad plaksatusega. Vagunisse valguvad Scooby Doo tegelased, halli metrootunneli

taustal säravad nagu kirevad marmorkuulid. Taipan, et oleme peaaegu kohal. *Comic-Con*. Tõmban ärevalt hinge. Juba paari tunni pärast kohtun Russell Jonesiga, *Willow'ga*, ja ma olen riie-
tunud Rose'iks, tema suureks armastuseks. Oleme nagu Julia ja
Romeo, Scarlett O'Hara ja Rhett Butler. Tahaksin oma suuri
eba-saapaid trampida ja rõõmust tantsu lüüa.

„Sa ju tead, et ta kohtub täna sadade Rose'idega, õeraas?”

Ma vihkan seda, kuidas Nate mu mõtteid loeb.

Olympia luitunud sümmeetria vastandub täielikult eredale
maikuutaevale ja multifilmilikele tegelastele, kes väljapääsu
poole tunglevad. Me astume järjekorra lõppu.

„Äkki tundub, et olen riietusega üle pingutanud,” tähenda-
dan ma, suutmata tohutult alasti naha ookeanilt pilku pöörata.
Printsess Leia, Wonder Woman, Daenerys Targaryen – paljad
sääred, dekolteed ja kunstpäevitus. Silmitsen oma kahvatuid
käsivarsi ja summutan ohke. „Ja kui ma ütlen „üle pingutanud”,
tahan öelda, et ma pole piisavalt alasti.”

„Ükski noorem vend ei peaks kunagi neid sõnu kuulma,”
märgib Nate.

Katie naerab. „Oi, vaene Violet. Mis sa arvad, mida mina
tunnen?”

„Et oleksid pidanud tulema Lara Croftina,” tähendab Alice.
„Tõsiselt, tüdrukud – ja poiss – miks on ainult minul imeline
toetav rinnahoidja?” Ta ajab oma muljet avaldava rinna ette ja
pilgutab silma.

„Mul on rinnahoidja,” ütleb Nate. „Sophie Wainrighti
oma ... See on punane.” Ta ilmselt märkab mu õudusest haara-
tud ilmet, sest lisab kähku: „Ei midagi kahtlast. Näppasin selle
tema pesunööri. Mulle esitati väljakutse.” Ta lükkab hele-
blondid juuksed laubalt tagasi. Ta meenutab pigem pisihaldjat
kui poissi.

Järjekord venib aeglaselt. *Aeg* venib. Uurin iga viimast kui õmblust Indiana Jonesi mantlil ja iga punast pintslitõmmet Raudmehe rinnal. Kujutan ette Russell Jonesi nägu, tema ülahuule kaart ja seda, kuidas ta käsi minu oma riivab, kui me kõrvuti kaamerale poseerime. Sissepääsuni jõudes on mu pileet higiste sõrmede vahel peaaegu läbi vettinud.

Käisin Olympias paari kuu eest kooliekskursioonil. Katie ja Alice tulid ka, pisut tavalisema väljanägemisega kui praegu ja vähem eevil. Mäletan siiani päikest, mis säras läbi klaasseina, kõrge kupli all tantsivaid tolmutükke ja metalltalade valget võrgustikku. Hoone näis kaunis nagu üüratu unustusse vajunud ballisaal. Aga nüüd on see tulvil *cosplay* kirevat ja kergelt peadpöörivat õhustikku ning näib, nagu astuksin filmi võtteplatsile või hoopis teise maailma.

„Nii lahe,” ütleb Katie. See on esimene kord, kui ma kuulen teda millegi „Võllatantsuga” seotu vastu huvi üles näitamas.

Ma noogutan. „Lõpuks ometi jõudis kohale.”

Ärevusevärinad on tagasi, ma üritan kõike ümbritsevat hoomata. *Cosplayer*’id ja tavariietes fännid tunglevad rõdu-
del ja ujutavad alumise korruse üle. Nad lobisevad, naeravad ja poseerivad kaamerale. Tunnen end nende tohtus summas nii tähtsusetuna. Plakatid ripuvad suurte värviliste purjedena lae all, täis hooplevaid loosungeid ja *photoshop*’itud nägusid. „Troonide mäng”, „Tähesõjad”, „Võllatants”. Õhk tundub naha vastas peaaegu niiske, tulvil *hot dog*’ide, higi ja lõhnaõli hõngu. Minu ümber valguvad kaamerad, nagu seisaksin hiigelsuure diskokera sees.

„Seal on Willow.” Alice haarab mu käest, ta sõrmed pigistavad nagu küünised. Hetkeks mõtlen, et Alice näebki *teda* – Russell Jonesi – ja mu kõht tõmbub krampi. Siis aga taipan, et ta osutab pea kohal rippuvale plakatile, kust Willow’ nägu tohtu päevitunud inglina meie poole alla vaatab.

„Tule, lähme vaatame „Võllatantsu” boksi.” Alice kiirustab edasi ja rahvahulk annab talle teed nagu tavaliselt.

Tunnen, kuidas Nate surub käe vastu minu oma, nagu kardaks minust lahku minna. Korraga tajun vanemliku vastutuse ülevoolavat raskust ja mu peas vasardavad ema sõnad: *sa pead oma väikese venna järele vaatama, Violet*. Võtan ta käevangu ja rühin Alice’ile järele, rammides mitmele Spockile ribidesse ja hüpates üle Kapten Ameerika varvaste. Põikan eest ära veel ühel Rose’il, kes mulle kulmu kortsutab, ja trügin mööda Boba Fettist. Ta kannab oma kiivrit kaenla all, tumedad juuksed geeliga laubale kleepunud. Ta pilgutab mulle silma – jah, täitsa tõsiselt, nagu ta ei näekski välja nagu tohutu hõbedane koorikloom. Olen salaja rõõmus, et ta pilgutab mulle, mitte Alice’ile. Võib-olla võin tõesti olla kes tahes ... ja teha mida iganes. Mu suu kisub naerule.

„Jäta juba Russellile mõtlemine,” tähendab Katie mu ilmet uurides.

Heidan pilgu kellale. „Vähem kui tund aega.”

„Pea meeles, et seal tekib järjekord,” hoiatab Alice. „Willow on düstoopilise tuleviku kõigi aegade kuumim poiss.”

„Willow teeb sellest kindlasti utoopia,” vastan ma.

Alice turtsatab. „Gale ... Neli ... Nad on kõik minu jaoks utoopilised.”

„Aga tobedate nimedega,” lausub Nate Ämblikmehest mööda lipsates. „See on düstoopiliste romaanide kirjutamata seadus – romantilistel tegelastel peavad olema tobedad nimed.”

Katie naerab. „Ja kõik kirjutatakse suure tähega, isegi tavalised sõnad, et kõlaks *jubedamalt*.”

„Just nii,” nõustub Nate.

„Ja valitsus on alati kuri,” lisab Katie. „Erandidult. See on nii etteaimatav. Pole ime, et ma pole „Võllatantsu” lugenud, see on kindlasti samasugune.”